

Arrest

nr. 316 508 van 14 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MADESSIS
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Saoedische nationaliteit te zijn, op 8 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. MADESSIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Saudi-Arabisch nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 1993.

Verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 februari 2021. Op 16 februari 2021 dient verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 april 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 21 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad in een arrest van 15 maart 2022 met nummer 269 842.

Op 26 augustus 2022 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 november 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Verzoekende partij gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 3 juli 2023 dient verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn in Al Qassim, in Saudi-Arabië, op (...) juni 1993. Van 2010 tot december 2019 verbleef u te Rafah in de Gazastrook. U werkte als schilder. Omwille van een thuissituatie die voor u onhoudbaar werd en de rechtstreekse druk van uw vader, besloot u eind december 2019 de Gazastrook te verlaten. Via Egypte en Bahrein kwam u in Turkije terecht. Drie maanden later trok u naar Griekenland. Op 25 februari 2020 diende u er een verzoek om internationale bescherming in. Zes maanden later kende Griekenland u internationale bescherming toe. In Griekenland werd u echter telefonisch bedreigd door uw vader, die u door familieleden zou laten ombrengen indien u niet terugkeerde naar de Gazastrook om daar uw tante te vermoorden. U bracht de politie in Athene op de hoogte van uw probleem maar zij konden u niet helpen omdat u nog niet benaderd was. Hierop besloot u dat het beter was om Griekenland te verlaten, hetgeen u op 15 februari 2021 ook deed. Daags later diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u bij een terugkeer naar Griekenland geconfronteerd te zullen worden met de problemen waarvoor u de Gazastrook ontvluchtte.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Palestijns paspoort, uw identiteitskaart, uw UNRWA kaart, uw Griekse verblijfsvergunning, een CD-ROM met foto's en video's van uw verblijf in het vluchtelingenkamp van Leros, documenten i.v.m. uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland, uw Grieks reisdocument en uw Griekse bankkaart.

Op 21 mei 2021 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een nietontvankelijkheidsbeslissing omdat u reeds een beschermingsstatus in Griekenland geniet, deze niet heeft opgehouden te bestaan en u op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat uw basisrechten aldaar niet gegarandeerd zouden zijn. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 15 maart 2022 de beslissing van het CGVS bevestigde. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Op 26 augustus 2022 diende u zonder België te verlaten een eerste volgend verzoek in. In uw eerste volgend verzoek verklaarde u geen nieuwe elementen te hebben die een nieuw licht op de reeds vastgestelde beoordeling kunnen laten schijnen en verwees u naar de verklaringen in uw eerste verzoek. U stelde evenwel dat uw gezondheid achteruit is gegaan en stelt het moeilijk te hebben in België.

Ter staving van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een rapport van uw psycholoog, een consultatierapport en uw UNRWA registratiekaart.

Op 22 november 2022 nam het CGVS een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde waren, of door u waren voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 3 juli 2023 diende u zonder België te verlaten een tweede volgend verzoek in. U verklaart geen nieuwe elementen te hebben maar vraagt rekening te houden met uw situatie waarbij u al ongeveer drie jaar in België bent.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u de volgende stukken neer: attesten in verband met een inburgeringscursus en Franse les die u heeft gevolgd in België, documenten van het bureau van juridische bijstand van de Balie te Verviers, een proces-verbaal van de politie in verband met het verlies van uw attest van immatriculatie, attesten in verband met aanvraag tot sociale bijstand/CPAS en verschillende medische attesten, met name: twee attesten dd. 11.05.2023 en dd. 13.03.2023 over een spoedopname, een medisch attest dd. 16.01.2023 in verband met een echografie van uw rechterschouder, een bloedanalyserapport dd. 16.01.2023, een medisch attest opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken waarin melding wordt gemaakt van een diagnose (invaliderende chronische pijn op de borst, waarschijnlijk neuralgie; schotwondlitteken linker onderarm en PTSS) en behandeling, een rapport dd. 16.10.2022 opgesteld door psychologe/psychotherapeute [S.F.], een brief dd. 17.07.2023 waarin Dr. [G.] attesteert dat u medisch opgevolgd wordt in het kabinet van Dr. [S.T.] sinds 03.05.2022, een doorverwijzingsbrief dd. 22.06.203 van Dr. [S.T.A-L.], een infobrief van P. vzw over het aanvragen van dringende medische hulp met daarbij gevoegd verschillende attesten tot aanvraag van dringende medische hulp, een elektronisch medisch voorschrift voor een neusspray en een bevestiging van uw afspraak voor een neus-keel-oor-onderzoek dd. 20.07.2023.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

U legt evenwel stukken neer die wijzen op psychologische en fysieke problemen, waaronder verschillende medische documenten die wijzen op gastrologische problemen en problemen met uw ademhaling, alsook een rapport van mevrouw [S.F.], een psychologe/psychotherapeute, die stelt op basis van gesprekken dat u een kwetsbaar persoon bent die te kampen heeft met angststoornissen die kunnen leiden tot paniekaanvallen. Concreet stelt zij dat u onder andere volgende symptomen vertoont: angststoornissen, hulpeloosheid, uitzichtloosheid, depressieve gedachtegang, slaapproblemen, geheugenproblemen, prikkelbaarheid, impulsiviteit en een asociale houding. Het rapport omvat een omschrijving van observaties die zijn opgemaakt op basis van uw verklaringen bij Mevr. [F.], zonder dat hiertoe gepeild wordt naar de waarachtigheid ervan. Overigens moet erop gewezen worden dat uw laatste consult dateert van oktober 2022, ongeveer negen maanden voor uw huidig verzoek. Uit dit verslag blijkt niet op welke wijze uw cognitieve vermogens zouden zijn aangetast waardoor u niet in staat zou zijn om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Voorgaande kon evenmin blijken uit uw verklaringen bij de DVZ. In dit verband dient tevens onderlijnd te worden dat dergelijke vaststelling van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en is overigens geen zuiver medisch attest, gezien het niet door een psychiater maar door een psycholoog, die vooralsnog geen arts is, werd opgesteld.

Gelet op wat voorafgaat moet dan ook besloten worden dat u onvoldoende concrete elementen aanbrengt waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In de gegeven omstandigheden kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw huidig verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat u reeds een beschermingsstatus in Griekenland geniet, deze niet heeft opgehouden te bestaan en u op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat uw basisrechten aldaar niet gegarandeerd zouden zijn. In beroep werd de beslissing van het CGVS, door de RVV bevestigd. U tekende tegen deze beslissing geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw tweede volgend verzoek om internationale bescherming verklaart u immers geen nieuwe elementen te hebben die een nieuw licht op de reeds vastgestelde appreciatie kunnen laten schijnen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). U verklaart dat u 'niets nieuws' hebt maar u vraagt om rekening te houden met uw situatie waarbij u al ongeveer drie jaar in België bent. Voorts verwijst u naar uw vrees ten aanzien van uw familie in Gaza en voegt u hieraan toe dat u dit reeds in uw vorige interviews hebt verteld (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en 20). Gelet op het gegeven dat u geen enkel nieuw element aanbrengt, moet er vastgesteld worden dat de reeds vastgestelde appreciatie niet kan worden opgeheven.

Waar u in uw huidig verzoek verwijst naar fysieke en mentale gezondheidsproblemen en hiertoe verschillende medische stukken neerlegt, dient vooreerst opgemerkt dat u ook in het kader van uw eerste volgend verzoek had gerefereerd naar uw problemen op het vlak van uw mentale en fysieke gezondheid en dat dit bijgevolg evenmin als een nieuw element kan worden beschouwd. Ter volledigheid moet opgemerkt worden dat de nieuwe medische stukken die u nu neerlegt op geen enkele manier aantonen dat er op heden in uw hoofde sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid dan wel dat u als begunstigde van internationale

bescherming, voor zover dit nodig zou zijn, in Griekenland voor uw gastrologische problemen en problemen met uw ademhaling geen beroep zou kunnen doen op de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties om toegang te kunnen krijgen tot de nodige gezondheidszorg. Evenmin toont u aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om de rechten waarover u als begunstigde van internationale bescherming beschikt af te dwingen. Niet in het minst daar u in het verleden reeds aanspraak maakte op de Griekse gezondheidszorg (CGVS 22.04.2020, pp. 6, 7). Aangaande uw psychologisch rapport dd. 16.10.2022 moet er opgemerkt worden dat uw laatste consult dateert van maart 2022. In het licht van uw vermeende psychologische problematiek en de nood aan psychologische hulp waarvan gewag wordt gemaakt in het rapport, kan er echter verwacht worden dat u op heden nog zou worden opgevolgd. De vaststelling dat dit niet het geval blijkt te zijn, zet eveneens vraagtekens bij de ernst uw vermeende mentale problemen.

In het licht van voorgenoemde moet erop gewezen worden dat uit uw vorig eerste verzoek duidelijk is gebleken dat u beschikt over een hoge graad van zelfredzaamheid en zelfstandigheid. Zo is gebleken dat u toegang heeft verkregen tot een huurwoning via de organisatie Helios maar er zelf voor koos om deze niet te betrekken omdat u ervoor gekozen had Griekenland te verlaten (CGVS 22.04.2020, pp. 11-12). Daarnaast bleek u toegang te hebben tot taallessen maar bleek u zichzelf voldoende Grieks aangeleerd te hebben om zichzelf verstaanbaar te maken in de winkel (CGVS 22.04.2020, p. 5). Ook bleek u in staat om via de International Organisation for Migration (IOM) de nodige administratie op orde te krijgen om een operatie aan uw voet te kunnen ondergaan (CGVS 22.04.2020, pp. 3, 4, 6, 7). Nergens uit uw verklaringen kon opgemaakt worden dat u bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. Evenmin kon er besloten worden dat u geen aanspraak zou kunnen maken op de medische zorgen in Griekenland. De RvV volgde voorgaande appreciatie. In het licht van uw huidig verzoek om internationale bescherming brengt u geen enkel element aan dat hier een ander licht op kan doen schijnen. De bewering van uw psychologe in het attest dat het redelijk is om te stellen dat u niet in staat bent om de nodige hulp te vinden om te overleven in Griekenland wordt door haar noch verduidelijkt, noch gestaafd. Er mag worden verwacht dat er in concreto wordt aangetoond dat u niet de nodige hulp zou vinden, wat u en ook uw psychologe nalaten te doen.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal administratieve stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Uit wat voorafgaat dient besloten te worden dat uw nieuwe verklaringen geen aanleiding kunnen geven om de reeds vastgestelde appreciatie van uw vrees ten aanzien van Griekenland, op te heffen. Niet in het minst daar tot heden niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Nergens in uw verklaringen kan het tegendeel blijken. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Nergens uit uw verklaring is mogen blijken dat u niet in staat zou zijn om eigenhandig uw leven in Griekenland op te bouwen en voor zover dat nodig is, beroep te doen op de faciliteiten die de Griekse autoriteiten aan haar onderdanen en begunstigten van internationale bescherming biedt.

De attesten in verband met een integratiecursus en opleiding Frans in België zijn louter een indicatie dat u hier in België verschillende cursussen hebt gevolgd, niets meer en niets minder. De attesten van de dienst juridische bijstand van de Balie te Verviers, het proces-verbaal over het verlies van uw attest van immatriculatie en de attesten in verband met aanvraag tot sociale bijstand/CPAS hebben evenmin betrekking op uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland. Geen enkele van deze stukken is dan ook van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het CGVS beschikt evenmin over elementen die in die richting zouden wijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 13, 15 en 17 tot en met 19 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, de artikelen 4 en 20.5 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoekende partij benadrukt dat zij een volgend verzoek heeft ingediend omdat haar Griekse verblijfsvergunning ondertussen vervallen is en het niet zeker is dat zij deze bij een terugkeer zal kunnen verlengen. Verwerende partij heeft het tegendeel ook niet aangetoond, namelijk dat dit snel en gemakkelijk zou gaan. De situatie in Griekenland zou kunnen leiden tot een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer aangezien een verblijfsvergunning een voorwaarde is voor toegang tot basisvoorzieningen zoals medische verzorging. Bovendien wordt zij onderzocht voor gezondheidsproblemen en heeft zij nood aan een medische follow-up. Dit had nader onderzocht moeten worden door verwerende partij.

Verzoekende partij gaat vervolgens in op het gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland. Zij verwijst in het kader hiervan naar voorgaande rechtspraak van de Raad alsook naar algemene informatie omtrent de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Verzoekende partij bespreekt ook de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en stelt dat uit objectieve bronnen blijkt dat de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland als onmenselijk kunnen worden beschouwd. Ook hier verwijst verzoekende partij naar rechtspraak en naar algemene informatie. Zij stelt geconfronteerd te zijn met erbarmelijke levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen, met name door bedorven voedsel en volstrekt onhygiënische huisvesting. Er werd niet in haar fundamentele behoeften voorzien.

Met betrekking tot het migratiebeleid van de Griekse autoriteiten stelt verzoekende partij dat Griekenland geen gastvrij land is voor aanvragers en begunstigden van internationale bescherming. Hierbij verwijst verzoekende partij onder andere naar rechtspraak van het EHRM en van rechtbanken van Europese lidstaten alsook naar verschillende rapporten.

Vervolgens gaat verzoekende partij ook in op de uitbreiding van racisme in Griekenland. Vluchtelingen en personen die internationale bescherming genieten in Griekenland worden geconfronteerd met toenemend racistisch gedrag zowel vanuit de bevolking als vanuit de Griekse autoriteiten. Opnieuw verwijst verzoekende partij naar verschillende rapporten en rechtspraak om haar argumentatie met betrekking tot de moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming te maken krijgen, te ondersteunen.

2.3. Verzoekende partij verwijst doorheen het verzoekschrift naar verschillende rapporten en nieuwsartikelen waarvan zij de weblinks bijbrengt in een inventaris.

3. Vraag tot inlichtingen

Op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, dat hem toelaat om bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich heeft uit te spreken door de partijen te doen overleggen, heeft de Raad bij brief van 8 mei 2024 beide partijen gevraagd om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De verwerende partij heeft op 13 mei 2024 per elektronische post gereageerd en refereert naar volgende rapporten:

- *“Country report: Greece. Update 2022”* gepubliceerd door AIDA/ECRE op 8 juni 2023;
- *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken in juni 2022;
- *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2023.

Zij vermeldt hiervan de consulteerbare weblinks.

Verzoekende partij heeft op 16 mei 2024 gereageerd en verwijst naar volgende informatie:

- *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2023;
- *“Beneficiaries of internationale protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 26 september 2024 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- AIDA, *“Country Report: Greece. Update 2023”*, 24 juni 2024;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, juni 2022;
- RSA/ PRO ASYL, *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”*, maart 2024.

5. Over de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

5.3. Beoordeling

5.3.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37). De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

5.3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.3.2.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekende partij dat zij bij een terugkeer naar Griekenland vreest geconfronteerd te worden met de problemen waarvoor zij de Gazastrook ontvluchtte. Ter staving van haar verzoek legde zij volgende documenten neer: haar Palestijns paspoort, haar identiteitskaart, haar UNRWA kaart, haar Griekse verblijfsvergunning, een CD-ROM met foto's en video's van haar verblijf in het vluchtelingenkamp van Leros, documenten in verband met haar verzoek om internationale bescherming in Griekenland, haar Grieks reisdocument en haar Griekse bankkaart. Op 21 mei 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*" omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat, namelijk Griekenland en zij geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij Griekenland heeft verlaten wegens

een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad in een arrest van 15 maart 2022 met nummer 269 842.

5.3.2.2. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming verklaart verzoekende partij dat zij geen nieuwe elementen heeft die een nieuw licht op de reeds vastgestelde beoordeling kunnen laten schijnen en verwijst zij naar de verklaringen in haar eerste verzoek. Zij stelt evenwel dat haar gezondheid achteruitgegaan is en dat zij het moeilijk heeft in België. Ter staving van haar verzoek legt zij volgende documenten neer: een rapport van haar psycholoog, een consultatierapport en haar UNRWA registratiekaart. Op 22 november 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*” omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

5.3.2.3. In het kader van haar derde, huidige verzoek om internationale bescherming verklaart verzoekende partij geen nieuwe elementen te hebben, maar vraagt rekening te houden met haar situatie waarbij zij reeds ongeveer drie jaar in België is. Ter staving van haar verzoek legt zij volgende documenten neer: attesten in verband met een inburgeringscursus en Franse les die zij gevolgd heeft in België, documenten van het bureau van juridische bijstand van de Balie te Verviers, een proces-verbaal van de politie in verband met het verlies van haar attest van immatriculatie, attesten in verband met een aanvraag tot sociale bijstand/CPAS en verschillende medische attesten.

5.3.2.4. In de bestreden beslissing wordt haar huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard aangezien zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Deze beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat

(i) verzoekende partij verklaart geen nieuwe elementen te hebben die een nieuw licht op de reeds vastgestelde appreciatie kunnen laten schijnen. Zij verklaart namelijk niets nieuws te hebben, maar vraagt rekening te houden met de situatie waarbij zij al ongeveer drie jaar in België is. Zij verwijst ook naar de vrees ten aanzien van haar familie in Gaza en stelt dit reeds in vorige interviews verteld te hebben;

(ii) het feit dat zij kampt met fysieke en mentale problemen evenmin als een nieuw element gezien worden aangezien zij dit reeds in het kader van haar vorige verzoek aanhaalde. De nieuwe stukken die zij neerlegt tonen op geen enkele manier aan dat er op heden in haar hoofd sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid of in Griekenland geen toegang zou hebben tot de nodige gezondheidszorg;

(iii) uit haar vorige verzoek gebleken is dat zij beschikt over een hoge graad van zelfredzaamheid en zelfstandigheid. Zij heeft toegang verkregen tot een huurwoning via de organisatie Helios, maar besloot deze niet te betrekken omdat zij Griekenland ging verlaten. Zij bleek toegang te hebben tot taallessen, maar bleek zichzelf voldoende Grieks aangeleerd te hebben om zichzelf verstaanbaar te maken. Zij bleek in staat om via IOM de nodige administratie in orde te krijgen om een operatie aan haar voet te kunnen ondergaan. Hieruit kan niet blijken dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie terecht zou komen.

5.3.2.5. *In casu* heeft de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus verkregen in Griekenland. Er wordt dus vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat de verzoekende partij niet langer als vluchteling zou erkend zijn in Griekenland, hetgeen zij niet betwist. De Raad verwijst vervolgens naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. In weerwil van de verzuchtingen van de verzoekende partij, komt het aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou (kunnen) beschikken.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende

grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer “de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigten van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO “Practical Guide on Subsequent Applications”, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot de vraag of de verzoekende partij nieuwe elementen heeft overgelegd om aan te tonen dat zij in de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

De kernvraag is of haar verklaringen en documenten die zij in het kader van haar huidig verzoek neerlegt en waarmee zij wil aantonen dat zij niet kan terugkeren naar Griekenland wegens de erbarmelijke leefomstandigheden aldaar alsook omwille van het feit dat zij niet langer over een ADET beschikt, nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

5.3.2.6. De Raad onderzoekt de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland op basis van de meest recente informatie waarover hij in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk:

- het “*Country Report: Greece. Update 2023*” van AIDA/ECRE van 24 juni 2024;
- het “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022;
- het rapport “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2024.

De Raad stelt vast dat in de verschillende rapporten de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland wordt onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de door de partijen verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange periode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijken vaak complex te zijn, waarbij dergelijke administratieve obstakels veel begunstigden ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als onderdanen (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 5). Het al dan niet beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) is belangrijk voor de vraag of begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het risico lopen dakloos te worden en, in dat geval, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of zelfs het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA) mogelijk maakt. De afgifte van een AMKA vormt dan weer een voorwaarde voor toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Volgens een recente nieuwe regeling moet de beslissing tot afgifte van de ADET in principe worden opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven.

Overeenkomstig een recente omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel van 31 januari 2023 moet de beslissing tot afgifte van een ADET in ieder geval aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Vervolgens moet binnen de zes maanden online een afspraak worden gemaakt met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET voor te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden hiervan niet persoonlijk verwittigd. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald.

Volgens het RSA/PRO ASYL rapport worden nog steeds afzonderlijke ADET-beslissingen genomen die op dezelfde dag als de beslissing tot verlening van internationale bescherming worden betekend (RSA/PRO ASYL, p. 6).

Meerdere bronnen geven aan dat de begunstigden van een internationale beschermingsstatus zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor begunstigden zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden: *“Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers.”* (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, p. 32).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in rampzalige levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat in de eerste plaats de huisvestingsproblematiek betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van begunstigden van een internationale beschermingsstatus wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna

zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport "*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.22-23).

Het enige officiële integratieprogramma in Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. De laatste verlenging die wordt vermeld in de informatie waarover de Raad beschikt, was november 2023 tot juni 2024. De inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer in Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld uitgesloten van het programma.

Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigden om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten. Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigden, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigden in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen. Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigden van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigden die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd. Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat. Begunstigden die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten.

Begunstigden van een internationale beschermingsstatus kunnen in theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus en de toegang kan voor hen door tal van factoren, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat gezinnen er niet worden aanvaard, het feit dat mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt, in de praktijk beperkt zijn. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf in de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moet echter rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel begunstigden van een internationale beschermingsstatus zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld.

Een steunprogramma is volgens de Griekse regering voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigden van internationale bescherming, dat is gestart in 2022 voor een periode van 3 jaar en dat sub-projecten bevat in acht sectoren en onder meer opleiding van personen die tot de doelgroep behoren, taalcursussen en job-begeleiding omvat. Het programma richt zich niet alleen op statushouders maar ook op andere legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Evenwel is geen informatie beschikbaar over de uitvoering van dit programma. Uit deze informatie blijkt ook dat er voor begunstigden een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt.

De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen, die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld.

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 200 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Dit inkomen is volgens de Griekse wet echter bedoeld voor huishoudens met een geregistreerd adres dat moet worden bewezen door een huurcontract dat zes maanden vóór de aanvraag om toekenning van dit inkomen is ondertekend, en voor daklozen die onder de armoedegrens leven. In de praktijk sluit een dergelijke bepaling veel begunstigten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Ten slotte wordt ook onderstreept dat de informatie over het bestaan van en de criteria voor het bekomen van dit minimuminkomen zelden wordt verstrekt aan begunstigten van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, wordt eraan herinnerd dat begunstigten van een internationale beschermingsstatus die niet in het bezit zijn van een ADET geen sociale zekerheids-nummer (AMKA) kunnen verkrijgen. Wie geen AMKA heeft, moet de kosten van medicijnen en analyses dragen en deze kosten kunnen exorbitant worden bij pathologieën die regelmatige gespecialiseerde medische controles vereisen. Bovendien worden bepaalde dringende medische onderzoeken niet vergoed, ook al beschikt de betrokkene over een AMKA. Ook kunnen mensen die over een AMKA beschikken maar niet verzekerd zijn geen medicijnen of onderzoeken meer krijgen van artsen uit de private sector. In dat geval kunnen voorschriften alleen worden verstrekt door artsen uit de publieke sector, waaronder de artsen in de opvangvoorzieningen.

De Raad herinnert eraan dat het bezit van een geldige ADET een voorwaarde is voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of het verkrijgen van de AMKA mogelijk maakt. Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist de voorlegging van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld. De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te bekomen, moet de begunstigde de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET beïnvloeden de afgifte van het AMKA, waardoor begunstigten de voor de toegang tot het gezondheidszorgsysteem vereiste documenten worden ontcijnd.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren.

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigten van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Begunstigten die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als begunstigten. Bovendien lopen personen

met een internationale beschermingsstatus na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor begunstigden die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor begunstigden die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als begunstigden in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland in principe via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, hoewel ze soms een in het Grieks geschreven nota ontvangen waarin hen wordt gevraagd om zich te richten tot de asieldienst wanneer ze geen documenten hebben. Bovendien beschikken de gemeentelijke integratiecentra (KEM), die begunstigden informatie en advies geven over de toegang tot documenten en bepaalde sociale rechten, in de regio Attica niet over voldoende tolkdiensten. Zij zijn dus enkel toegankelijk voor wie Grieks, Engels, Urdu of Farsi spreekt.

Bovendien stelt de Raad, na lezing van de informatie waarover hij beschikt, vast dat in afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel soms een attest wordt afgegeven dat zes maanden geldig is. Ondanks dit attest ondervinden begunstigden van een internationale beschermingsstatus nog steeds obstakels bij de toegang tot diensten zoals de sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt omdat verschillende overheidsdiensten terughoudend zijn om dit attest te aanvaarden voor de toegang tot hun diensten. Dit attest zou ook begunstigden die wachten op de vernieuwing van hun verblijfsvergunning minder rechten geven dan andere migranten, of zelfs geen toegang tot deze rechten. Bovendien mag dit attest niet worden afgegeven voordat de verlengingsaanvraag geregistreerd en geupload is in de "Alkyoni" database. Dit duurt vaak weken of zelfs maanden (*"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.14-16).

Uit de actuele informatie waarover de Raad beschikt blijkt ook dat de aanvragen om verlenging sinds 2017 per e-mail bij de asielautoriteiten kunnen worden ingediend en dat de aanvaarding hiervan ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is bij de AAU Begunstigden van internationale bescherming is gestegen van 2.588 op 31 december 2022 tot 4.029 op 16 februari 2024. Dit is een aanzienlijke stijging van 56% ten opzichte van de achterstand in het afgelopen jaar (*"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.8). Terugkeerders die opnieuw worden toegelaten via de internationale luchthaven van Athene ontvangen geen duidelijke en nauwkeurige informatie over de bevoegde autoriteiten waartoe ze zich moeten wenden om om hun documenten te vernieuwen (*"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.11).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen begunstigden van internationale bescherming die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning. Zodra de aanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager, alvorens ze de aanvraag kunnen registreren in de databank voor verblijfsvergunningen. Gezien het aantal aanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, lijkt het erop dat deze fase van de procedure enkele maanden, en in sommige gevallen meer dan een jaar, kan duren. Tijdens deze periode ondervinden begunstigden dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precarie situatie terechtkomen. Als begunstigden een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun nieuwe verblijfstitel. De asielautoriteiten publiceren op hun website

namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de begunstigde zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De begunstigde moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan. In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een begunstigde van internationale bescherming die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Verskillende instellingen, waaronder de Ombudsman, de nationale Commissie voor de Mensenrechten, de Europese Commissie, het Asielagentschap van de Europese Unie en de autoriteiten van andere lidstaten, hebben al hun bezorgdheid geuit over de administratieve moeilijkheden waarmee begunstigden van een internationale beschermingsstatus bij hun terugkeer naar Griekenland worden geconfronteerd en over de impact ervan op hun levensomstandigheden (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 14). Toch blijven er langdurige vertragingen bestaan bij de behandeling van deze dossiers, met rechtstreekse gevolgen voor de situatie van wie uit andere lidstaten wordt gerepatriëerd.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt ten slotte dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een begunstigde van een internationale beschermingsstatus die nog niet in het bezit is gesteld van een ADET of wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten -wat enige tijd kan duren- het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Ten slotte blijkt uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt dat de Europese Commissie in januari 2023 een inbreukprocedure tegen Griekenland is opgestart wegens de onjuiste omzetting van de richtlijn 2011/95/EU (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 4).

Uit deze informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij begunstigden *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Dit is het geval voor de verblijfsuitkering (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland vereist is), de geboortetoeelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die met name een onderzoek door een accreditatiecentrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft).

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, de politieke visie van de Griekse autoriteiten die zich richten op de zelfredzaamheid van de begunstigden van internationale bescherming, de tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat vele begunstigden binnen de Griekse samenleving in (zeer) precarie omstandigheden leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen*

waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigten, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precare situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*”(HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5.3.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 25 juni 2020 de vluchtelingenstatus toegekend kreeg in Griekenland (administratief dossier, eerste verzoek, map 5, documenten, stuk 7 en map 6, landeninformatie, stuk 1 en NPO, p. 3). Zij beschikte tijdens haar verblijf in Griekenland over een verblijfsvergunning, maar uit het administratief dossier blijkt dat deze verviel in juni 2023. Dit stemt overeen met de algemene informatie die stelt dat een verblijfsvergunning in geval van toekenning van de vluchtelingenstatus geldig is voor drie jaar (AIDA “*Country Report: Greece – Update 2023*”, 24 juni 2024, p. 243).

Uit de verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigten van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er dient aldus ook gekeken te worden naar de mate van zelfredzaamheid en de aan- of afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden om de situatie van verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland te kunnen beoordelen.

Het Hof van Justitie heeft niet heeft gedefinieerd welke elementen een “*bijzondere kwetsbaarheid*” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “*vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*”.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “*Algemene bepalingen*” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “*Kenmerken van de internationale bescherming*”, als volgt luidt:

“3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.”

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “zoals” en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd.

Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “(l)id 3 (...) *uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben*”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofde een “*bijzondere kwetsbaarheid*” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen *in casu* geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest of die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Hoewel verzoekende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij een psychologische behandeling ondergaat in België die op heden extra noodzakelijk is gezien de situatie in Gaza, legt zij geen documenten neer waaruit blijkt dat zij effectief in behandeling is. Hoewel de situatie in Gaza een impact kan hebben op de psychologische toestand van verzoekende partij, toont zij niet *in concreto* aan dat zij op heden met psychologische problemen kampt die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Met betrekking tot de reeds neergelegde stukken kan er verwezen worden naar de bestreden beslissing die dienaangaande op goede gronden het volgende stelt:

“Waar u in uw huidige verzoek verwijst naar fysieke en mentale gezondheidsproblemen en hiertoe verschillende medische stukken neerlegt, dient vooreerst opgemerkt dat u ook in het kader van uw eerste volgend verzoek had gerefereerd naar uw problemen op het vlak van uw mentale en fysieke gezondheid en dat dit bijgevolg evenmin als een nieuw element kan worden beschouwd. Ter volledigheid moet opgemerkt worden dat de nieuwe medische stukken die u nu neerlegt op geen enkele manier aantonen dat er op heden in uw hoofde sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid dan wel dat u als begunstigde van internationale bescherming, voor zover dit nodig zou zijn, in Griekenland voor uw gastrologische problemen en problemen met uw ademhaling geen beroep zou kunnen doen op de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties om toegang te kunnen krijgen tot de nodige gezondheidszorg. Evenmin toont u aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om de rechten waarover u als begunstigde van internationale bescherming beschikt af te dwingen. Niet in het minst daar u in het verleden reeds aanspraak maakte op de Griekse gezondheidszorg (CGVS 22.04.2020, pp. 6, 7). Aangaande uw psychologisch rapport dd. 16.10.2022 moet er opgemerkt worden dat uw laatste consult dateert van maart 2022. In het licht van uw vermeende psychologische problematiek en de nood aan psychologische hulp waarvan gewag wordt gemaakt in het rapport, kan er echter verwacht worden dat u op heden nog zou worden opgevolgd. De vaststelling dat dit niet het geval blijkt te zijn, zet eveneens vraagtekens bij de ernst uw vermeende mentale problemen”.

Verzoekende partij slaagt er in het verzoekschrift en nota met opmerkingen niet in hier een ander licht op te werpen, laat staan hier afbreuk aan te doen. Zij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen en toont niet aan dat zij actueel met medische of psychische problemen kampt die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Op basis hiervan kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld.

Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofdte in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er moet ook worden nagegaan of verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij slechts eenmalig gehoord werd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Dit persoonlijk onderhoud dateert van 22 april 2021. Bij de verklaringen die verzoekende partij aflegde in het kader van haar volgend verzoek werd er niet gepeild naar het bestaan van eventuele ondersteuning (administratief dossier, map DVZ, Verklaring Volgend Verzoek). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij momenteel niet over bestaansmiddelen beschikt en dat het slecht gaat met haar gezondheidstoestand (administratief dossier, map DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 12 en 13). Verder kan er uit haar verklaringen afgeleid worden dat zij vreest om door haar familie gedood te worden, waardoor zij allicht op hen geen beroep kan doen voor haar ondersteuning gezondheidstoestand (administratief dossier, map DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 20). Aldus kan er op basis van de huidige gegevens niet afgeleid worden of verzoekende partij over dergelijke middelen, netwerk of andere ondersteuning beschikt. Het persoonlijk onderhoud dateert van te lang geleden om op basis hiervan een beoordeling te maken omtrent de eventuele middelen, het sociaal netwerk of andere mogelijkheid tot ondersteuning waarover de verzoekende partij zou beschikken om de periode tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument te overbruggen. Het is aldus niet duidelijk in welke situatie verzoekende partij zal terechtkomen in het geval zij zou terugkeren naar Griekenland alwaar zij niet meer beschikt over een geldige verblijfsvergunning.

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name (i) de actuele en nieuwe landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is verslechterd en erg precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in moeilijke en schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp, (ii) het gegeven dat de Griekse verblijfsvergunning van verzoekende partij is vervallen, (iii) de administratieve obstakels waarmee verzoekende partij kan worden geconfronteerd, zoals de lange wachttijden bij het vernieuwen van Griekse verblijfsdocumenten en het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en sociale bijstand zonder een geldig verblijfsdocument en (iv) het gegeven dat in deze stand van zaken niet op afdoende wijze kan blijken dat verzoekende partij actueel beschikt over voldoende ondersteuning die haar in staat kan stellen om, in geval van terugkeer naar Griekenland, de mogelijk lange periode voor de verlenging van haar verblijfsvergunning te overbruggen, – acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland aangewezen.

Er kan immers in deze stand van zaken niet worden uitgesloten dat verzoekende partij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De situatie van verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 augustus 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS